

Louise S.: '19 December. De dag van mijn hersenbloeding' Uitgeverij Boekscout 2016. ISBN 9789402225013. Zie ook: www.boekscout.nl (Hersenbloeding/CVA/ Beroerte/Revalidatie/ Acceptatie/ Emoties/ ED)

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 92 pagina's waarin de schrijfster beschrijft hoe ze een beroerte kreeg, daarvan revalideerde en zichzelf moest terugvinden.

Boekscout.nl: 'Louise S. wordt op 19 december 2011 getroffen door een hersenbloeding. Ze wordt wakker en weet dat er iets niet klopt. Louise weet dat het vanaf die bewuste maandagochtend nooit meer hetzelfde zou zijn als die dag daarvoor. Een periode van overleven, vechten en zichzelf opnieuw terugvinden begint. Een periode van revalidatie en acceptatie breekt aan. Een ander lichaam en versterkte emoties moeten weer eigen worden. Samen met de mensen die op dat moment in haar leven zijn, begint een nieuw avontuur. Dat de verandering zo groot zou zijn, had niemand kunnen voorspellen.'

Over de schrijfster:

Louise S. groeide op in een gezin met 11 kinderen waarvan zij de jongste is. Ze heeft twee kinderen, had een eigen bedrijf.

Boekscout.nl: "Ik groeide op in een groot gezin, ik was de jongste van 11 kinderen. Ik had een heel actief leven, een gezin met 2 kinderen van 14 en 17 jaar, en net begonnen met een eigen bedrijfje. Ik was 2 jaar getrouwd met de man waar ik al 22 jaar mee samen was, de vader van mijn kinderen. Op een ochtend werd ik wakker en mijn linkerarm had niet meer de kracht om het dekbed van mij af te krijgen om uit bed te stappen."

Wat viel op:

Hoeveel Louise S. heeft los moeten laten: van bedrijfje tot relatie. Hoe zwaar ook de revalidatieperiode was en hoeveel ze heeft gehad aan medepatiënten en ook psychische begeleiding.

Citaten:

Pag.6: 'Na een klein onderzoekje aan mijn ogen loopt de dokter naar de keuken om een glas te halen. Hij zegt tegen de buurvrouw dat ze mijn man moet bellen en dat hij een ambulance belt. Ik hoor dat hij uitlegt aan de stagiaire dat ik een beroerte heb gehad en dat hij Ascal gaat geven.'

Pag.60: 'Helen ging naar huis, ze moest het weer alleen doen, iets waar ze wel tegenop zag. We hadden afgesproken om contact te houden. "Als je thuis bent, kom ik wel langs", zei ze. "Ik weet niet of ik je hier kan opzoeken later, dat is te moeilijk voor me." "Prima", zei ik, "als we dan maar bellen." Nadat Helen weg was, werd mij verteld dat ik

voor de laatste zes weken naar een andere afdeling moest. Het was afdeling 1b, de ontslagafdeling. Op die afdeling moest je zelf meer doen, zoals pillen uitzetten, eten koken en er was veel minder verpleging. Ik wilde daar absoluut niet naar toe, ik zag het nut er niet van en ik was gelijk weer overstuurd.'

Pag. 75: 'Het gat waar iedereen je voor waarschuwde, was groot! Aan de ene kant ben je blij dat je weer thuis bent, en aan de andere kant wilde ik weer terug naar het revalidatiecentrum. Terug naar de veiligheid, terug naar de plek waar iedereen me begreep, de plek waar ik niet hoorde. Ach meid, je bent er nog, daar mag je blij om zijn, zegt iedereen.'

Pag.88: 'Ik rouwde om het verlies van mijn cateringbedrijfje, werk, collega's, scheiding, verlamde arm en been, onafhankelijkheid, kortom mijn 'oude leventje'. Dit alles legde een enorme druk op onze relatie, en na ruim een jaar werd mijn 'hand' losgelaten. Het ging niet meer, de relatie was voorbij. Ik heb nooit geweten dat liefdesverdriet zoveel pijn kon doen.'

Boekscout.nl: "Laat je kaak maar los, laat het maar gewoon gebeuren", maar ik raakte in paniek. Ik was bang dat ik mijn tong eraf zou bijten en had het gevoel dat ik geen adem meer kon halen. Het klappen werd steeds heftiger en ik wilde weg, weg van het bed, wegrennen omdat ik stikte. De ongecontroleerde bewegingen, het gevoel dat ik stikte waren doodeng. De verpleegkundige hield me vast omdat ik het bed uit wilde. Met veel moeite wist ik uit te brengen dat ik bang was te stikken. "Je stikt niet", zei ze, "haal rustig adem en probeer te ontspannen." Ik maakte met mijn hand duidelijk dat ik iets tussen mijn kiezen wilde omdat ik ze bijna stuk beet. Ze gaf me een washandje, dat ik snel tussen mijn kiezen duwde. Zo was mijn aandacht bij het washandje en mijn mond, langzaam werd het washandje natter en bleef het beter zitten. Dit was het moment dat ik echt het gevoel had dat ik doodging. Dat was het dan, dacht ik, het is wat, nu ga ik dan gewoon dood. Het rare was dat ik niet bang meer was, de wetenschap dat dit het einde was, maakte me eigenlijk niet eens meer bang. Ik legde me er al een beetje bij neer.

Opeens begon mijn rechtersvoet ook te schoppen. De verpleegkundige die mij vast had gehouden, zei tegen Anouk dat het beter was dat ze weg zou gaan. De verpleegkundige met de telefoon gaf door wat er gebeurde aan iemand aan de andere kant van de lijn. In mijn ooghoek zag ik Anouk een beetje beteuterd weglopen. Ik was niet eens bezorgd om haar. Dat was het gekke, ik was zo met mijzelf bezig, ik moest adem blijven halen, wat erg moeizaam ging, proberen niet mijn kiezen stuk te bijten en overleven, dat was waar ik mee bezig was.

Er werden medicijnen in mijn infuus gespoten en vreemd genoeg hoorde ik de vrouw aan de overkant steeds roepen om een man die bij haar moest komen. Ik maakte alles mee van de omgeving, tenminste, dat gevoel had ik.

Op het moment dat mijn voet begon te klappen, voelde ik dat mijn linkerbeen gevoelloos was geworden, ineens was het gevoel volledig weg, mijn been was er niet meer. Met de washand nog steeds tussen mijn tanden zei ik dat ik mijn been niet meer voelde. De zuster vroeg wat ik zei en ik herhaalde dat ik mijn been niet meer voelde. Dit was het dan, dacht ik, als ik nu mijn been niet meer voel, stopt mijn hart ook zo. Dit is echt het einde, ik ga dood! Met moeite probeerde ik Ben te vinden met mijn ogen, maar ook mijn ogen had ik niet meer onder controle. Ik wilde hem toch nog één keer zien en moest erg mijn best doen. Op een gegeven moment had ik hem in beeld, ik zag zijn ogen. "Ga niet weg", zei ik. De verpleegkundige vroeg wat ik zei en Ben herhaalde mijn zin. Ben zei: "Ik ga niet weg, ik blijf hier." Ik zag nog dat de verpleegkundigen druk bezig waren met bellen en medicijnen. Ik voelde dat ik steeds zwakker werd, ik kon niet meer vechten, het was te zwaar. Hier kon ik niet tegenop, dit houd ik niet vol, mijn kaak en mijn voet die bleven klappen, mijn linkerbeen dat helemaal gevoelloos was en mijn linkerarm die ook gevoelloos was. De geluiden van de omgeving werden steeds zwakker. Het is goed zo, dacht ik en ik viel eindelijk in een diepe slaap.'

Recensies/Extra: